

Jožef Cafasso

Jožef Cafasso je svetnik, o katerem je sveti Janez Bosko napisal: »Njemu se imam zahvaliti za vse. Bil mi je oče in svetovallec, vodnik in pomočnik.«

Rodil se je v kraju Castelnovo d'Asti pri Turinu 15. januarja 1811. Bil je tretji izmed štirih otrok Janeza Cafassa in Uršule Beltramo, premožnih kmečkih staršev. Zaradi njegove majhne postave in grbavosti so ga sošolci nekaj časa zasmehovali, ko pa so spoznali njegovo izredno dobroto, so ga iskreno vzljubili. Že pri šestih letih so ga imeli za svetnika. Nekateri so ga primerjali z Alojzijem Gonzago. Leta 1833 je bil posvečen v duhovnika. Po mašniškem posvečenju je odšel v Turin, da bi izpopolnil svoje bogoslovno znanje. Kot profesor moralke je oznanjal evangelijski nauk božjega usmiljenja in odpuščanja. V zavodu, kjer je deloval, si je prizadeval vzgojiti duhovnike, ki bodo imeli posluš za ljudi, med katerimi bodo kot Kristusovi poslanci delovali. Za najnevarnejšega sovražnika duhovnikov je imel to, kar je neposredno nasprotovalo duhu evangelija duhu posvetnosti. Kot učitelj in duhovni voditelj je z velikim uspehom vzgojil cele generacije sposobnih duhovnikov v Piemontu. Leta 1827 se je srečal z Don Boskom, s katerim je postal tesen prijatelj. Na njegovo prigovarjanje se je Bosko prepoznal za svoje poslanstvo delo z fanti. Jožefa je sprejel za svetovalca in pomočnika pri svojem delu.

Svoje poučevanje je potrjeval z delovanjem. Vsak dan je prebil več ur v spovednici. Posebno skrb pa je posvečal jetnikom, zlasti na smrt obsojenim. Mnoge je spremljal na zadnji poti in zaradi tega so ga imenovali 'duhovnik obešencev'. S svojo izredno dobroto in ljubeznijo, prijaznostjo in dobrohotnostjo je dosegel, da so vsi pred smrtjo prejeli zakramente. Ko jih je videl umirati, je govoril: »Da, res je, da so veliko grešili, ali pa ni Bog zelo cenil njihove pokore in skesanosti, s katero so sprejeli smrt kot spravo za svoje zločine? Prepričan sem, da za take ljudi ni več nobenih vic.«

Sam je bil član Frančiškovega svetnega reda, ki ga je pogosto priporočal tudi drugim škofijskim duhovnikom kot idealno bratstvo za tiste, ki niso vključeni v kakšno skupnost.

Vse njegovo življenje je bilo priprava na smrt, ki je bila zanj prehod v večno slavo. Vsak dan je molil molitev, ki jo je bil sam sestavil: »Gospod, moj Bog, že zdaj sprejemem vsako smrt tako, kakor bo tebi všeč, z vsem strahom, trpljenjem in bolečinami s popolno vdanostjo in pripravljenostjo.«

Jožef Cafasso je umrl za pljučnico 23. junija 1860 v Turinu v petdesetem letu svojega življenja. Za blaženega ga je razglasil papež Pij XI. leta 1925, med svetnike pa ga je prištel njegov naslednik Pij XII. leta 1947. Častijo ga kot zavetnika jetnikov in jetnišnic zaradi tega, ker se je odlikoval v skrbi za jetnike.

